

Un popor care se lasă dus "în nesfârșite rătăcirii"

Marti, 16 mai 2006

Gili Cârstea

Există în Scriptură o întrebare pe care locuitorii stelelor și-au pus-o mereu, pe care poporul lui Dumnezeu nu și-a pus-o niciodată, și la care nici chiar bunul Dumnezeu nu găsește răspuns:

„Pentru ce oare poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în nesfârșite rătăcirii, stăruiesc în înșelătorie, și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” (Ier 8:5).

Ierusalimul, cetatea Sionului, cetatea Marelui Împărat, a fost mereu centrul vieții sociale și spirituale a națiunii, cu Templul în jurul căruia gravita toată viața religioasă a poporului ales. Și totuși, chiar în inima acestui centru de spiritualitate și lumină se produceau periodic depărțări dramatice de la adevăr; Baal se așeza pe tronul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu; preoții și cărturarii nu observau schimbarea, insistând că ei sunt slujitorii adevăratului Dumnezeu; iar poporul îi urma fără nici cea mai mică împotrivire.

Bun, înțelegem cumva slăbiciunea omenească și incapacitatea lor de a face față sofistărilor diavolului. Dar de ce oare stăruiau în înșelătoria aceasta, deși Dumnezeu le trimitea “dis de dimineață” proroci spre a-i avertiza că toată religia lor este idolatrie nefolositoare?

“Domnul a trimis la ei proroci să-i întoarcă înapoi la El, dar n-au ascultat de înștiințările pe care le-au primit” (2 Cron 24:9).

“I-ai îngăduit astfel mulți ani, le-ai dat înștiințări prin Duhul tău, prin proroci, și tot n-au luat aminte” (Neemia 9:30).

Această durere din glasul lui Dumnezeu se transformă în agonie când, în final, trebuie să recunoască deschis că nu se mai poate face nimic pentru poporul Său, că el a luat decizii finale de a stăruii în înșelătorie și prin urmare trebuie lăsat în pace:

“Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie” (Mat 23:37-38).

Nu vi se pare paradoxal că, în timp ce Ninive primește cu bucurie un prooroc și se pocăiește în sac și cenușă, Ierusalimul reacționează exact pe dos? De ce nu “ia aminte” și nu ascultă “înștiințările” Ierusalimul, deși el a fost singurul loc de pe pământ onorat de semnele vizibile ale prezenței lui Dumnezeu pe parcursul a sute de ani de istorie? Cum este posibil ca tocmai poporul onorat cu cea mai înaltă cunoștință despre realitățile cerești să ajungă într-o asemenea stare de degradare încât să se răzbune pe mesagerii lui Dumnezeu? Ce fel de orbire este aceasta, care te împiedică să deosebești între un profet adevărat și unul fals? De ce nu a reușit niciodată clasa conducătoare a poporului sfânt să recunoască și să aprecieze pe mesagerii lui Dumnezeu?

Acestea sunt întrebări tulburătoare, cărora biserica rămășiței ar face bine să le acorde atenție maximă cât mai curând posibil. Ne apropiem cu viteză mare de confuzia ultimelor zile, când stăpânitorul acestei lumi va lucra cu viclenie desăvârșită spre a transforma solia îngerului al treilea în aramă sunătoare și cimbăl zăngănitor. Acest popor, deja văduvit de trăsăturile esențiale ale mesajului său, va fi legănat tot mai eficient în închipuiri deșarte că el este la datorie și își îndeplinește cu abnegație misiunea. Ceea ce îl va face să reacționeze cu mare iritare împotriva avertizărilor incomode ale Martorului Credincios.

Profeția biblică, foarte onorată în acest popor, ne-a avertizat că în vremea sfârșitului Baal se va așeza în templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu, și că mișcarea va fi acompaniată de “o puternică lucrare de rătăcire.” Și se întâmplă să avem aici un fenomen ciudat: Cei care au scris despre aceste pericole au fost batjocoriți și uciși de generația lor, generația prezentă a poporului lui Dumnezeu îi declară profeți și mesageri ai Domnului, dar cei care avertizează că trăim împlinirea acelor proorocii sunt tratați cu aceeași violență în timpul nostru. Cum este posibil așa ceva?

Iată un caz concret și ușor de analizat: Sora White a spus lucruri îngrozitoare despre pericolele care ne pândesc pe noi, cei din ultima generație. Ea a vorbit deschis despre apostazia copleșitoare ce va cuprinde biserica ultimelor zile și a numit-o “omega ereziilor nimicitoare.” Ne-a avertizat că mulți vor sta la amvoanele noastre cu torța falsei profeții aprinsă de la făclia infernală a lui Satana. Ne-a spus răspicat că Baal va fi alegerea celor mai mulți, deoarece au lepădat solia de trezire trimisă lor prin “mesagerii Săi aleși.” Toată lumea declară stimă și respect pentru lumina trimisă acestui popor prin Spiritul Profeției manifestat în lucrările sorei White. Cum se explică atunci reacția violentă împotriva celor care atrag atenția că se împlinește profeția, că Baal s-a infiltrat printre noi, că se dă drept Dumnezeu și nimeni nu pare să observe mișcarea? De ce ne revoltăm atunci când vreun anonim mai ridică glasul și ne spune că în biserică nu se zărește deloc ceea ce cu mare mândrie recunoaștem că este “cea mai mare și mai urgentă nevoie a bisericii,” anume o “redeșteptare a adevăratei evlavii”?

Recunoaștem, evlavie este multă în poporul nostru, și este cuantificată prin cele mai bizare tehnici de analiză – mărinimia din plicuri, gradul de participare la activități, talentul regizoral pus în scenete și artă teatrală spre care ne simțim tot mai atrași, implicarea în cauze sociale cu efect mediatic garantat deși stânga nu trebuia să știe ce face dreapta, etc.

Poporul acesta însă are nevoie urgentă de un alt tip de redeșteptare, o redeșteptare a adevăratei evlavii, acea evlavie al cărei secret este “Hristos în voi.” Dar aceasta este privită ca un lucru străin, periculos, o doctrină care produce dezbinare în norod, care duce la fanatism și pune în pericol unitatea bisericii.

Privim și noi uimiți și ne întrebăm ca Ieremia, deși nu avem niciun răspuns: “De ce oare poporul acesta al Ierusalimului se lasă dus în nesfârșite rătăcirii, stăruiesc în înșelătorie, și nu vor să se întoarcă la Dumnezeu?” (Ier 8:5).